

L'agost arriba amb Txarango

El grup va oferir al Festival Porta Ferrada de Sant Feliu de Guíxols un dels últims concerts a terres catalanes de la seva gira 'Freedom Tour 2018'

Txarango al Festival Porta Ferrada | Xavier Casals

Davant del port de Sant Feliu de Guíxols i d'un molt divers públic que representa la dimensió que des de fa temps ha assolit, **Txarango** arribava a Porta Ferrada després de passar per Alemanya i per encarar el final del què haurà estat la seva gira més internacional. Després de que **Sotràc** donés el tret de sortida a la nit, amb la seva carismàtica energia i el seu relat crític i reivindicatiu, el grup va oferir dues hores pràcticament seguides de festa, tendresa i discurs en aquesta particular atmosfera dels concerts on tothom, o quasi tothom, coneix i canta les cançons.

Des d'un inici, la reivindicació al voltant dels refugiats i la realitat que ho envolta hi va estar present, com un fil conductor per les paraules però també per una música, més mestissa i electrònica que mai, que sembla haver canviat poc des dels seus inicis però que es manté viva i present com sempre. En el frívol mercat d'avui on cada vegada costa més saber què pensen les grans estrelles i referents de la música actual, **Txarango** i la tradició de grups que lidera posen de relleu la sovint invisibilitzada capacitat de transformació de la música i la necessitat de tenir una veu més enllà de l'activitat musical.

Txarango al Festival Porta Ferrada. Foto: Xavier Casals

I **Txarango** ho fa des de la naturalitat, la tendresa i la frescor d'una primavera que aconsegueix que pugui ser estiu, tardor o hivern però què és sempre càlida. Una frescor que anys enrere l'encarnava el pop de grups com **Els Pets** però que l'*indie* actual sembla haver-la deixat tan sols en mans de la tradició d'arrel, festa i ball. El 'feixuc i mandrós' és ara amb **Txarango** el 'riure de nou amb la broma de sempre' en un agost que també fa pensar en la necessitat de plantejar-se el model de festivals i oferta musical que existeix cada estiu a casa nostra.

Just després que **Txarango** cantés 'fes que pari el temps' a "Mil ocells", una dona, en veure que escrivia amb una llibreta, se'm va acostar i em va dir: 'quines ganes de parar el temps, oi, aquest 1 d'agost?'. I és que amb la sensació que quasi tothom que té un grup voldria transmetre al seu públic, **Txarango**, entre la creativitat i la seva singular manera de pintar els tòpics i fer-los especials, feia sentir la il·lusió per un temps nou, diferent i senzill, on desfer-ho tot però amb alegria i tendresa. La revolta, doncs, serà dolça o no serà.